

32 8/152

Trije pekovski pomagaci.  
(Narodna povest iz Kamnika).

Bil je neki pek v neki vasi. Kteremu se je pecej v  
kacicku ko je kacel peci v vasi prav slabo godilo.  
Ker je bil pa pravicen in ker je imel dobro blago kme,  
lu se ga <sup>giblje</sup> privadijo, in kacel je dobro prodajati <sup>(svr,</sup>  
ja blago. Neki dan staa pa pride k njemu neki <sup>pekovski</sup> po-  
magac in ga prosi peka, da bi ga v sluzbo vzel. Pek  
ga vrame v sluzbo. Cez mesec pride zopet drugi k  
peku in ga prosi peka, da bi ga v sluzbo vzel. Pek ga  
vrame in pravi sam pri sebi pa meni ne boota potre-  
ba delati, bodem pa raji prodajal. Ker je imel  
pek radosti dela, vendar je moral se sam <sup>(prav<sup>en</sup>)</sup>  
po<sup>ma</sup>gati. Zopet vec mesec pride neki pomagac in  
prosi peka, da bi ga v sluzbo vzel. Tudi tretjega  
vrame v sluzbo, in sedaj ni bilo potreba mojstru  
nic delati. Pomagaci so imeli dobro placilo in hrano  
pa so bili prav radi pri tem pek. Cez kakiga pol-  
letja pa pride k njim neki berač, jim pravi in obeta  
ako gredo v mesto k bistemu mojstru, kamor jih je  
bode<sup>on</sup> jeljal bodejo se pa imeli se boljše placilo in  
ludi hrano. Z beračem so popizali in napravljali, da,  
kjer so kaj imeli, ko pa vce v tednu vsi odpo<sup>ve</sup>do  
mojstru sluzbo in pravijo da bodejo sli v mesto k nekemu  
drugemu. Ko je pa pretekla tisti čas, ki jim je be-  
rac obljubil, so sli proti mestu skoni gozd, ali  
naenkrat se jim skrije berač, ker ni vedel na nobe,  
no sluzbo ranje v mestu.



V gorodu so zgubili pot in so šivali sem ter tje po gorodu in niso mogli prišli vrn, ker je bil več miš veliki. Tri dni se niso nič ječeli in kmalu bi bili morali poginuti, ko bi ne dobili pomoči. Tretji dan grejo po gorodu, slednjič pridejo do nekega obzidanega gradu. K njemu jim je bilo fur, Limen, Janek. Fur je bil najmlajši, potem Limen in najstarejši je bil Janek. Stopijo eden v drugi in pogledajo skozi obzidje, je. Videl je nekega črnega moža in ga prosi ter mu pravi: Prosimo te odpri nam vrata in daj nam jesti da od lakote ne poginemo. Mož jim je peljal vneto sobo jim dal jesti in piti; pa tem pa jim pravi: Ostanite tukaj do leta in obleta, ko nazaj pridem, vam bodem dal tri uganke; ako je uganke boste prosti in dobili boste še posebno darilo, če pa ne, pa gorje vam. Rekel jim je tudi kar boste rečeli spomnite se na mene in precej boste stasogli. Tani najmlajši je bil še vedno vesel in dobre volje. Misa dva pa sta bila vedno le bolj žalostna. Ko je bil nekako dan na kregliscu in je kregal. Videl je na nekem drevo tri orle, kateri so ravno kar prileteli. Spil se jim je, da ga niso videli in so se tako pogovarjali: Prvi je rekel: Tukaj v tem gradu imam tri, kmalu bode leto kar so se tukaj in dal jim bodem še tri uganke. Postavil jim bodem mislo, pa na mislo poginjala in na mislo korarec. Misa sta in misla bodejo kronske noge, poginjala kronska kosa in korarec kronska glava. Pa dobro vem, da ne bode no, beden ugaj. Drugi pravi: Tak pa imam, neko prence, no, ktera zmeraj pije to vodo, ktera teče na vrhu pod hribom, tam nobi je neka raba v blatu in če bi kdo



hito kato kabo izkopal, sežgal in ji jo vs<sup>o</sup> vsaki dan malo  
piti dal v vod<sup>o</sup> <sup>dajal</sup> koliko časa, da bi se izpila to potem bi pa  
golovo odravela kmalu. In Tretji pravi: Tak pa vem ka  
mesto, kjer jim je vode manjkalo in ji nič več ne morejo  
dobiti <sup>vode</sup> iz studenca in dobil bodem kraljevo hčer, ktera  
bode od lakote poginila. In Pa če bi <sup>kdo</sup> vedel, s č<sup>o</sup> bi se to  
dencu odvalil bi neki kamen in prideli bi voda. Voda se  
pa sedaj nobi ~~to~~ nabira in nastalo bude čez nekoliko  
let jirero. Ta je pa, ki je bil skriv<sup>o</sup> <sup>in</sup> ~~se~~ slis<sup>al</sup>. Čez teden  
lebo preteče, ~~in~~ pride mo<sup>ž</sup> in in jim da ~~to~~ tri vganke,  
iz katerega lesa je miza, iz katere tkanine je pogrinjalo  
in iz koga je ~~o~~ korarec. In, naj mlajši je onema dvema  
bratoma povedal kaj je slis<sup>al</sup> in da morata ~~ona~~ dva ravno  
lako govoriti, kakor jima je povedal. Mo<sup>ž</sup> jim je <sup>postavil</sup> ~~dal~~ mizo, pogrin  
jalo in korarec. Ti trije so vganke vganili in rešeni so bili.  
Zopet šli so ~~in~~ ~~pa~~ v isto mesto, kjer je bila kraljeva  
hči bolna. Vreli so ~~in~~ v istem mestu stanovanje in naj  
mlajši, kar je šel k ~~coraj~~ <sup>kralju</sup> ~~tesarju~~ in mu je rekel, da bude  
on njegovo hčer odravil. Kralj mu je pa rekel, ako mi  
jo si odravis ~~kdaj~~ dobil dal si jo bodem na ženo in  
polovico svojega kraljestva. In gre na vr<sup>o</sup> ~~in~~ ~~iz~~ koplje kabo,  
jo seže, stolce in ji jo ~~in~~ <sup>je</sup> v vodi piti dajal. Res, v treh  
dneh je hči popolnoma odravela. Kralj mu jo hoče dati  
za ženo. In je rekel, ja jo ne vzamem, ampak pojdem  
dalje po svetu, karaj je rekel. Simu vzemi jo pa si za ž  
eno in polovico kraljestva. Simen jo je vzel za ženo in po  
lovico ~~svojega~~ ~~nj~~ kraljestva in tako je bil tudi on kralj.  
Z Tanerom sta ~~sta~~ potem dalje po svetu ~~in~~ v isto  
mesto, kjer jim je vode manjkalo.



Jur je šel k kralju in mu je rekel, če hoče da on naredi  
da boplejo imeli<sup>zopet</sup> dobi vode. Kralj mu je rekel reče, ako ti to  
storiš, dam ti hčer za ženo in m svoje kraljestvo. Jur vrame  
dvajset vojakov seboj, so odkopali in prišla je voda, <sup>odvalili oni kamen</sup> ki  
kteri so pa clo potonili, ker so & pre bližu stali. Kralj  
mu hoče dati hčer in kraljestvo. Jur pa reče kralju, ako  
hoče njegovega lovarja. je Jur je rekel, je vse eno, kakor  
da bi njega vzela. Jur Ona dva sta bila kralja, Jur  
je pa potoval še dalje po svetu, pa Bog ve kje in ko,  
ko.

Ivan Kromec, učenec II. b. Gimn.

naureda

v Ljubljani:  
1876.